

Vào thu

Nắng vào thu, mưa vào thu hay gió đã sang thu. Dù là hình ảnh nào chẳng nữa cũng đủ cho lòng người cảm thấy chút bàng khuâng xao xuyến: Buồn cũng chẳng đến nỗi bi ai mà nhớ thương thì cũng bàng bạc như mây trời ngày thấp nắng.

Nhưng đêm thu, mưa dài rải rích, bóng lá ướt đẫm như lời kinh tiếng kệ chiêu hồn chấp chừa ma quái. Ngồi cô đơn trong cái cô đơn dằng dặc của đời người còn lại thì lòng con trẻ với ngày xưa xanh quá, mượt mà như mưa vừa tắm gội làn cây. Thấy vào thu riu rít bước chân chim làm nôn nao cả nắng vàng rơi trên hè phố chốn thị thành. Thấy những con đường cỏ gà héo nhạt gió thu. Thấy hình ảnh mình lẫn lộn trong bầy trẻ đến trong hàng đôi chân mốc trắng, bằng áo mỏng và vai của một thời ly loạn hao hụt cả tuổi thơ

Và vào thu hôm nay, lớp tuổi thơ ấy đã già đi với chu kỳ sinh lão bệnh tử của đời người; nhưng lòng họ ấm áp một niềm vui nhìn lớp con cháu dù sống trong hoàn cảnh nào, dù chẳng cần trường chuyên, trường điểm theo thời thượng vẫn được cắp sách đến trường.

Nhìn con cháu trong tương lai rồi lại quay nhìn hiện tại, lớp tuổi trẻ cho đã sáu bảy chục có dư, chẳng cần soi gương cũng đã biết mình da mồi tóc bạc. Hình như mất linh “quên” nhiều hơn nhớ. Song kỳ lạ thay khi họ gặp nhau, ngồi với nhau thì ơ kìa: lòng họ lại như thuở mười tám đôi mươi. Chuyện lớp, chuyện trường, chuyện thầy xưa bạn cũ cứ như là mới hôm qua. Trong lòng đôi mắt xa xôi ấy đã ngầm chứa vào thu là báo hiệu thời gian một năm sắp hết cũng như cuộc đời mỗi người đang gánh chữ “đi” mong rằng cứ nhẹ như thơ Tản Đà:

‘Vào trong lá rụng đầy sân

‘Công danh phù thế có ngàn ấy thôi!’

BBT